

РЕШЕНИЕ

№ 7976

гр. София, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 12.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9768** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 26, ал. 6 от Закона за гарантиране на вземанията на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР).

Образувано е по жалба на Ц. Б. А. от [населено място], [улица], вх. Б, ет. 5, ап. 10, срещу Разпореждане № 4505-40-544 от 14.09.2022 година на директора на Фонд "Гарантирани вземания на работници и служители" към Националния осигурителен институт.

Жалбоподателят изразява несъгласие с определения с разпореждането размер на гарантираното вземане. Не излага конкретни доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт, а се ограничава в изброяване на основанията за отмяна по чл. 146 АПК.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител адв. Н., поддържа жалбата, без да излага конкретни доводи за отмяна. Въпреки предоставената от съда възможност за представяне на писмени бележки, такива до постановленията на настоящия съдебен акт, не са постъпили, като в тази връзка съдът съобразява разпоредбата на чл. 26, ал. 6 ЗГВРСНР и предвиденият в нея двумесечен срок за разглеждане на делото от административния съд.

Ответникът - директорът на Фонд "Гарантирани вземания на работници и служители" при Националния осигурителен институт, чрез юрк. П., оспорва жалбата. Твърди, че обжалваният административен акт е издаден при спазване на относимите правни

норми и в съответствие с установената фактическа обстановка.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че жалбоподателят е бил в трудово правоотношение със "СпортсМодул" ЕООД до 18.02.2022 година, когато трудовото правоотношение е прекратено със Заповед № 00099/18.02.2022 г. (л. 47) на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от Кодекса на труда (КТ).

С решение № 975 от 08.08.2022 година, постановено по търговско дело № 20221100900385/2022 година на Софийски градски съд, на основание чл. 632, ал. 1 от Търговския закон е обявена неплатежоспособността на "СпортсМодул" ЕООД с начална дата на неплатежоспособността – 05.02.2022 г. Открито е производство и е обявена несъстоятелност на "СпортсМодул" ЕООД. Постановено е прекратяване дейността на предприятието "СпортсМодул" ЕООД. Решението е вписано по партидата на дружеството в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел на 08.08.2022 година.

Със заявление-декларация вх. № 4502-21-265 от 26.08.2022 година (л. 13) жалбоподателят е поискал от директора на Териториално подделение на Националния осигурителен институт - С. отпускане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР. Към заявлението е приложена справка за размера на начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от работодателя по Кодекса на труда и други нормативни актове (л. 12). От справката е видно, че начисленото на Ц. Б. А. за м. януари 2022 година брутно трудово възнаграждение е в размер на 2 062,07 лв., което не е изплатено. За м. февруари 2022 година лицето има брутно трудово възнаграждение от 1 340,24 лв., което също не е изплатено на служителя. Отразени са начислени за м. февруари 2022 година, но неизплатени парични обезщетенията по КТ - по чл. 221, ал. 1 КТ в размер на 2 061,91 лв. и по чл. 224 КТ в размер на 721,67 лв.

Видно от работна справка-2022г., изготвена от ответника (л. 11), работодателят е начислил, но не е изплатил на жалбоподателя общо сумата от 3 402,31 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за м. януари и м. февруари 2022 година, от която 3 115,24 лв. е гарантирано вземане за трудово възнаграждение. Посочена е сумата от 2 783,58 лева, представляваща общ размер на дължимите парични обезщетения по чл. 221, ал. 1 и чл. 224 КТ, от които 434,76 лв. са гарантирано вземане за парични обезщетения. Или като общ размер на гарантираното вземане по чл. 22, ал. 1 ЗГВРСНР е посочена сумата 3550,00 лв., формирана от сбора на гарантираните вземания за трудово възнаграждение (3115,24лв.) и парични обезщетения по КТ (434,76лв.). Тази сума е пренесена като облагаем доход по чл. 24 ал. 1 ЗДДФЛ, участващ при формирането на данъчната основа по чл. 42, ал. 3 ЗДДФЛ, която след преизчисление с осигурителните вноски за ДОО, ДЗПО и НЗОК за сметка на работника, е определена на 3120,71 лв. В съответствие с това е отразен данък по чл. 42 ЗДДФЛ – 312,07 лв.

С Разпореждане № 4505-40-544 от 14.09.2022 година директорът на Фонд "Гарантирани вземания на работници и служители" към НОИ е разпоредил изплащането на сумата от 2 808.64 лева.

За да постанови този резултат органът изцяло е възпроизвел изчисленията от работната справка относно размера на гарантираното вземане по чл. 26, ал. 1 вр. ал. 4 ЗГВРСНР и сумата на дължимите от работника осигурителни вноски и данък по чл. 42

ЗДДФЛ.

При така установеното настоящият съдебен състав на Административен съд - София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 26, ал. 1, вр. ал. 4 ЗГВРСНР. Същата е депозирана в законоустановения срок, предвид което се явява процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното разпореждане е издадено от компетентен орган – директорът на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" (А. чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР), в изискуемата писмена форма и съдържание съгласно чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 10, ал. 3 от Наредбата за реда и начина за информирание на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя (НРНИРСОИГВНР/Наредбата).

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на упражнената компетентност. В съответствие с чл. 35 АПК административният орган е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за размера на следващото се на служителя гарантирано вземане. При издаване на разпореждането за неговото отпускане са положени необходимите усилия и процесуална активност от страна на длъжностните лица за установяване на размерите на начислените и неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, послужили при определяне на вземането по чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР.

По отношение на материалната законосъобразност на акта:

Правото на гарантирани вземания е субективно материално право, което възниква при осъществяването на следните юридически факти: а) начислени и неизплатени трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори, и/или парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт (чл. 3 ЗГВРСНР); б) влязло в сила и вписано в търговския регистър съдебно решение, с което е открито производство по несъстоятелност на работодателя (чл. 6 ЗГВРСНР). Субекти на това право са работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл. 2, независимо от срока му и от продължителността на работното време (чл. 4 ЗГВРСНР). Срокът за подаване на заявление е тримесечен от датата на вписване на решението по чл. 6 или от датата на информирание на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава, арг. чл. 25, ал. 1 ЗГВРСНР

В случая страните не спорят за това, че жалбоподателят отговаря на материалноправните изисквания, тъй като е бил работник по трудово правоотношение с работодател по чл. 2 ЗГВРСНР. Безспорно е и това, че на жалбоподателя не са изплатени трудови възнаграждения за м. януари и м. февруари 2022 г. в общ размер на 3402,31 лева и обезщетения по чл. 221, ал. 1 и чл. 224 КТ за м. февруари 2022 г. в общ размер на 2783,58 лева. Тези стойности се извличат и от справка, която жалбоподателят е представил при депозиране на заявлението-декларация за отпускане на гарантирано вземане, и същите суми са възприети в работната -справка и разпореждането на ответника.

Спорът се концентрира върху размера на следващото се на жалбоподателя гарантирано вземане по чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР и в съответствие с него несъгласие има

по отношение на подлежащата на изплащане сума след приспадане на дължимите осигурителни вноски и данък по чл. 42 ЗДДФЛ.

Съгласно чл. 22, ал. 1 ЗГВРСНР гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6. Текстът на разпоредбата е ясен. Касае се за математически сбор от начислените, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения, доколкото паричните обезщетения заместват работната заплата и не са допълнително трудово възнаграждение или елемент от него, още повече, че на основание чл. 30 ЗГВРСНР частта от начисленото, но неизплатено трудово възнаграждение, която не е гарантирана от фонда, остава дължима на работника или служителя и може да се предяви в производството по несъстоятелност. Следователно законосъобразно административният орган е приложил цитираното правило, определяйки максималният размер на гарантираното месечно вземане като сбор от трудови възнаграждения и обезщетения.

Наред с предметният обхват на гарантираните вземания, регламентиран в чл. 22, ал. 1 ЗГВРСНР, разпоредбата на ал. 2 предвижда, че техният максимален месечен размер се определя ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ЗБДОО) и не може да бъде по-малък от две и половина минимални работни заплати, установени за страната към датата на вписване на решението в търговския регистър.

В чл. 15, ал. 2 от Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за 2022 г. (Обн., ДВ, бр. 18 от 4.03.2022 г., в сила от 1.01.2022 г.) е определен максимален размер на гарантираните вземания по чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР за 2022 г.: от 1 януари до 31 март - 1625 лв. (т. 1); от 1 април до 31 декември - 1775 лв. (т. 2). Именно сумата от 1775 лв. е възприета и от административния орган при определяне на месечния максимален размер на гарантираното вземане.

Съобразно алгоритъма в чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР съдът намира това процедуриране за правилно. Видно от Постановление № 37 на МС от 24 март 2022 година за определяне размера на минималната работна заплата за страната размерът на минималната работна заплата за страната от 01 април 2022 година е в размер на 710 лева. Сборът на две и половина минимални работни заплати е сумата от 1775 лв. (710+710+355), която е равна на посочения в чл. 15, ал. 2, т. 2 от ЗБДОО за 2022 г. максимален размер на гарантирано вземане.

За м. януари 2022 година е отчетено, че неизплатеното на жалбоподателя трудово възнаграждение от 2 062,07 лв. надхвърля сумата от 1775 лв., поради което гарантираното вземане по чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР правилно е определено до тази сума.

За м. февруари 2022 година органът не е определил гарантирано вземане по чл. 224 КТ, тъй като таванът от 1 775 лева е достигнат с отчисляването на част от паричното обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ (434,76лв.), което заедно с неизплатеното трудово възнаграждение за м. февруари 2022 г. (1340,24лв.) достига максималният месечен размер по чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР от 1775 лв. Това процедуриране е обосновано и от разграничаването на видовете парични обезщетения съгласно последователността в чл. 10, ал. 4 от Наредбата.

Наред с това, съгласно чл. 65, ал. 11 ЗДДФЛ, съответно чл. 7, ал. 1 КСО осигурителят - работодател е задължен да извърши съответните плащания до 25-то число на месеца, следващ месеца, през който е положен трудът. Неизпълнението на

това задължение е скрепено със санкция по чл. 81 ДДФЛ, а това следва да бъде съобразено от административния орган при определяне размера на гарантираното вземане при несъстоятелност на работодателя. В разпоредбата на чл. 10, ал. 3, т. 4 от Наредбата законодателят установява като задължителен реквизит на акта, в разпореждането за изплащане на гарантираните вземания да се посочи размерът на данъка върху доходите. Същият се определя в процентно отношение от данъчната основа по чл. 42, ал. 3 ЗДДФЛ, която в случая законосъобразно е формирана при направените отчисления на оставащите за сметка на работника осигурителни вноски за ДОО (8.38 %), ДЗПО (2,2 %) и НЗОК (3,2 %) при облагаем доход по чл. 24, ал. 1 ЗДДФЛ - 1775 лв. При правилно определена данъчна основа по чл. 42, ал. 3 ЗДДФЛ – 3120,07 лв., формирана от разликата на общия облагаем доход за м. 01 и м. 02.2022 г. - 3550 лв., и оставащите за сметка на лицето осигурителни вноски - 429,29 лв., законосъобразно е изчислен и данъкът по чл. 42 ЗДДФЛ – 312,07 лв., който нормата на чл. 27, ал. 2 ЗГВРСНР предвижда, че се превежда от съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт.

Така подлежащата на изплащане сума правилно е определена на 2808,64 лева, след приспадане на дължимия подоходен данък.

Налага се решаващ извод, че при постановяване на процесното разпореждане от страна на административния орган правилно е приложена методиката при изчисляването на дължимите се гарантирани вземания, определяйки максималният размер на гарантираното месечно вземане като сбор от трудови възнаграждения и обезщетения при спазване на поредността, посочена в чл. 10, ал. 4 от НРНИРСОИГВНР, в съответствие с разпоредбата на чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР.

Ето защо инициираното оспорване на Разпореждане № 4505-40-544 от 14.09.2022 година е неоснователно и следва да се отхвърли.

Предвид изход на спора следва да се уважи своевременно заявената от процесуалния представител на ответника претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100 лв. на основание чл. 143, ал. 4 АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. Б. А. срещу Разпореждане № 4505-40-544 от 14.09.2022 година на директора на Фонд "Гарантирани вземания на работници и служители" при Националния осигурителен институт.

ОСЪЖДА Ц. Б. А., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица], вх. Б, ет. 5, ап. 10, да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 100 (сто) лева, представляваща разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение..

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: